

Hồi 7

Cùng Gia Bang

Thấy dáng cách nhàn nhã của cô gái, Bạch Y Khách nói:

- Vâng, tại hạ luôn luôn chuẩn bị.

Thất Cách Cách nói:

- Các hạ hãy đứng cho vững, sở học của ta không như người ta tưởng tượng đoán hơi hình dung.

Nàng chậm chậm nhấc bàn tay ngọc, nhưng chỉ nửa chừng rồi buông xuống.

- Các hạ danh tính là chi?

Bạch Y Khách đáp:

- Tại hạ họ Lý.

Thất Cách Cách hỏi:

- Không phải họ Bạch?

Bạch Y Khách cười:

- Đó chỉ là “họ đề phòng” thế thôi.

Nàng cũng cười nhẹ và nói tiếp:

- Chuẩn bị vững đi nghe.

Vừa nói, tay nàng chậm chậm hất lên.

Y như đuổi một con ruồi, bàn tay của nàng đã dịu mà cái hất qua lại thật nhẹ.

Nhưng cảm giác của Bạch Y Khách thì lại khác hẳn, hẳn nghe một tiềm lực lớn mạnh lạ lùng...

Hắn mím môi kéo nhẹ tay lên:

- Nội lực của cô nương thật quả kinh người...

Hai ngón tay hắn đưa ra y như mũi kéo chĩa ngay vào cổ tay cô gái, chĩa đúng vào “Uyển Mạch”.

Cả hai người sử dụng cánh tay thật chậm nhưng thật khít khao, tay của Thất Cách Cách tới đầu tay của Bạch Y Khách chĩa theo tới đó.

Dáng cách của họ y như một trò đùa, thế nhưng ai có hiểu về võ công sẽ thấy họ tận dụng nội lực để tấn công và đề kháng phi thường.

Bàn tay của cô gái khẽ lật nghiêng:

- Ta đã xem nhẹ các hạ rồi...

Tay nàng vừa lật nghiêng thì chiêu thế cũng vừa thay đổi, năm ngón tay như búp măng vùng câu lại nhắm ngay vào mạch môn của đối phương.

Bạch Y Khách hạ mạnh cánh tay mình xuống:

- Cầm Nã Thủ Pháp của Cô nương quả nhiên lợi hại.

Hai ngón tay chĩa ra như mũi kéo của hắc vùng kẹp lại, bắt từ dưới xĩa lên, xĩa đúng lòng bàn tay cô gái.

Cả hai thi triển chiêu thế rất chậm, nhưng biến hoá thật nhanh, chỉ trong vòng mấy câu nói họ đã dùng đến bảy chiêu.

Và hai chiêu nữa tiếp liền theo trong khi hai người chỉ mới dùng một cánh tay và hai chân chưa hề di động.

Thất Cách Cách ngưng lại mỉm cười:

- Chín chiêu rồi, còn một chiêu sau cùng là hết cuộc...

Bàn tay nàng vụt nhóng thẳng lên và Bạch Y Khách chợt thấy chưởng ánh chớp cùng bốn phía...

Từ trên chụp xuống thành một vòng tròn, nàng chỉ đưa một bàn tay, nhưng khi đánh xuống thì như cả trăm cái bóng...

Bạch Y Khách kéo tay mình lên ngang ngực:

- Hay, "Tán Hoa Thủ"...

Hắn đẩy tay lên cùng một lúc theo câu nói và bao nhiêu chưởng ánh của cô liền biến ngay.

Nàng tuy vẫn đứng yên, nhưng giọng nói có hơi mệt nhọc:

- Phá được "Tán Hoa Thủ" của ta, các hạ là người mà lần thứ nhất ta mới gặp, cũng có thể nói là đối thủ duy nhất trong đời.... Giá như các hạ sinh tại Mãn Châu, đừng bao giờ có sinh ra đối địch thì chúng ta có thể là bằng hữu.

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Cô nương đã quá lời...Cô nương quên là mình vốn dòng quý tộc, là một vị Cách Cách tại Mãn Châu.

Thất Cách Cách lắc đầu:

- Ta đã nói rồi, khi xâm nhập Trung Nguyên, ta chỉ là một nhân vật giang hồ như muôn ngàn người khác. Tại Trung Nguyên, ta không còn là Cách Cách của Mãn Châu.

Bạch Y Khách cười:

- Tại hạ cần cảm tạ về ngọn chưởng có ý lưu tình của Cô nương.

Thất Cách Cách lắc đầu:

- Ta biết, sở học của ta dưới các hạ một bậc và nếu ta không phải là đối thủ của các hạ thì tất cả cao thủ Mãn Châu đều không thể cùng các hạ giao đấu được.

Bạch Y Khách nhướng mắt:

- Thật thế sao?

Thất Cách Cách nói:

- Ta không cố ý tự khoe, các hạ cũng có thể không tin, nhưng sự thực là thế, tính ta hay nói thẳng, ta vốn là đệ nhất cao thủ Mãn Châu, ta biết chắc trên đời này đối thủ xứng đáng của các hạ thật chẳng có mấy người.

Bạch Y Khách cười:

- Mới cùng cô nương giao đấu có mười chiêu, tại hạ thật không dám tin như thế.

Ngưng một giây hần hởi:

- Cô nương, tại hạ có thể đi được rồi chứ?

Thất Cách Cách nói:

- Được rồi, kể như chuyện hai tên thuộc hạ của ta không có cách nào hơn nữa, các hạ đi đi.

Bạch Y Khách nói hai tiếng cảm tạ và nhảy phóng lên xe.

Thất Cách Cách hỏi theo:

- Các hạ thường có mặt luôn tại Trường An thành chứ?

Bạch Y Khách đáp:

- Không chừng, cô nương, hôm nay đây, ngày mai đó, không chắc một nơi nào... cứ nghe chỗ nào có thể làm ăn được là tại hạ mò đến đó.

Hắn nhẹ vung roi và khẽ mỉm cười.

Cỗ xe nghiêng qua rồi lăn bánh.

Thất Cách Cách đứng nhìn theo, miệng nàng lẩm bẩm:

- Tại làm sao ta lại gặp hắn... tại sao ta lại gặp hắn...

Không ai có thể hiểu nàng đang nghĩ gì?

Không ai có thể hiểu một người con gái nắm trong tay một lực lượng gián điệp Mãn Châu đang nghĩ gì về chàng trai vừa gặp gỡ?

oOo

Mặt trời vừa chí đỉnh đầu, bất cứ ai đi ngoài đường cũng đều đổ mồ hôi.

Cái nền của Khai Nguyên Tự khá cao, vì thế những bậc đá tam cấp chạy dài tận ngoài sân một khoảng xa.

Sân khá rộng.

Tự nhiên, sân chùa thường có tàng cây che phủ, vì thế, sân chùa là chỗ rất ít nắng.

Sân chùa là nơi tụ tập rất đông hành khất.

Những ai vào chùa, dầu đó là tay giết người bằng mọi cách, họ cũng phải có từ tâm, ít nhất cũng bằng thái độ bên ngoài.

Hành khất không phải nhà giáo dục, họ không cần “đào luyện” lòng người, họ cần những thái độ gọi là “từ tâm” của khách, thập phương, tay cho nhưng lòng không muốn, cũng chẳng sao.

Trong số khách “thập phương” có một chàng áo trắng, hắn đi ngay lại chỗ tụ tập của đám hành khất và hắn ném vào chiếc lon gần nhất một đồng tiền, không, không phải đồng tiền, nó là một vật tròn tròn bằng bạc, mặt nó có khắc dợn ly ty, nhìn xa không thấy rõ.

Vật đó không lọt hắn vào lon, cũng không văng ra ngoài đất, nó nằm gát ngang miệng lon, cách ném thật tài tình.

Ngân bài, đúng, đó là một tấm ngân bài.

Dưới ánh mặt trời phản chiếu, tấm ngân bài loé lên choá mắt.

Người hành khất vừa thấy tấm ngân bài là đã vội đứng lên...

Bạch Y Khách nói nhanh:

- Xin phiền ông bạn thông báo giùm quý Phân Đường Chủ, nửa giờ đồng hồ sau đến hậu viện gặp.

Người hành khất cúi nhặt tấm ngân bài và Bạch Y Khách thong thả bước đi về phía sau chùa.

oOo

Nửa tiếng đồng hồ sau, từ bên ngoài, một gã trung niên hành khất đi vào Khai Nguyên Tự.

Hắn là một con người dong dỏng cao, da mặt xạm đen, đôi mắt lơ dờ, nhưng mỗi khi chớp lên, người ta thấy như hai ánh sao đêm.

Hình như rất quen thuộc nơi đây, hắn đi vào cổng chùa và thẳng vào hậu viện.

Hậu viện lại có một sân rộng.

Nơi đây cây lớn nhưng thưa thớt, vắng tên.

Một dãy thiền phòng thâm thấp không một bóng người.

Thật là hai cảnh trái ngược hẳn, trước cửa từng bùng náo nhiệt bao nhiêu, hậu viện vắng vẻ bấy nhiêu.

Gã trung niên hành khất vừa đưa mắt dòm quanh như tìm kiếm, chợt nghe có tiếng kêu:

- Các hạ, ta đây.

Một cánh cửa thiên phòng bên trái hé mở, Bạch Y Khách bước ra.

Gã trung niên hành khất bước vào cúi mình thi lễ:

- “Cùng Gia Bang”, Trường An thành Phân Đường Chủ Vân Tiêu xin ra mắt thiếu hiệp.

Bạch Y Khách đáp lễ mỉm cười:

- Xin mời Phân Đường Chủ ngồi

Vân Tiêu hỏi:

- Chẳng hay thiếu hiệp có chi cần đến tị bang?

Bạch Y Khách đáp:

- Không dám, tại hạ có một chuyện mong nhờ Phân Đường Chủ giúp cho.

Vân Tiêu cung kính:

- Tại hạ không dám nhận hai tiếng giúp đỡ ấy, một khi diện kiến lệnh bài thì dầu phải đi vào nước sôi lửa bỏng, Phân Đường tại Trường An cũng không dám nề hà.

Bạch Y Khách nói:

- Phân Đường Chủ quá lời, tại hạ xin có lời cảm tạ.

Ngưng một giây hần nói tiếp:

- Thời gian cấp bách, tại hạ xin nói thẳng, sở dĩ tại hạ phiền đến Phân Đường Chủ là vì cần thiết phải hộ vệ “Hữu Quân Đô Đốc Phủ”, cho nên tại hạ xin Phân Đường Chủ cho anh em trong Phân Đường đêm ngày túc trực bốn bên bảo vệ cho Dương Đô Đốc.

Vân Tiêu ngạc nhiên:

- Sao? Như thế thiếu hiệp đã biết....

Bạch Y Khách nói:

- Chắc quý Phân Đường gần đây cũng đã nghe có người muốn hành thích Dương Đô Đốc?

Vân Tiêu càng ngạc nhiên hơn nữa:

- Có người muốn hành thích Dương Đô Đốc ? Chuyện ấy tại hạ chưa hay biết....

Bây giờ đến phiên Bạch Y Khách ngạc nhiên:

- Vừa rồi Phân Đường Chủ nói đã biết chuyện chi?

Vân Tiêu đáp:

- Chắc thiếu hiệp đã nghe, độ nửa tháng nay, anh hùng hảo hán đổ vào Trường An rất nhiều, họ từ các chỗ khác nhau dồn đến nhưng hình như cùng mục đích như nhau...

Bạch Y Khách gật đầu:

- Điều đó thì tại hạ có nghe, đám gian tế Mãn Châu, giáo đồ Bạch Liên Giáo, thêm một tốp người chưa biết lai lịch nữa, tự nhiên còn nhiều, nhưng đáng kể là ba lực lượng kể trên...

Vân Tiêu hỏi:

- Theo thiếu hiệp bọn họ đến đây với ý định chi?

Bạch Y Khách nói:

- Trường An là nơi thiết yếu của “Hữu Quân Đô Đốc Phủ”, nơi đầu não chỉ huy lực lượng quân sự năm tỉnh phía tây, họ muốn thôn tính năm tỉnh miền nam, tự nhiên phải khống chế quan đầu não.

Vân Tiêu trầm ngâm:

- Đúng như cao kiến của thiếu hiệp, nhưng tại hạ vẫn cảm thấy rằng họ còn có một mục đích khác nữa, nếu không chính thì cũng là phụ quan trọng, vì tất cả đều nhằm vào mục đích ấy.

Bạch Y Khách hỏi:

- Phân Đường Chủ muốn chỉ vào điều gì?

Vân Tiêu đáp:

- Gần đây có một nhân vật từ Thiểm Tây hướng về Trường An, đã có rất nhiều lực lượng theo dõi ngăn chặn, nhưng người ấy hình như võ công đã cao mà cơ trí cũng nhiều, số người ngăn cản một số ít bị bại thương, một số đông bị đánh lừa, rút cục người ấy đã đến Trường An.

Bạch Y Khách cau mặt:

- Có chuyện như thế nữa sao?

Vân Tiêu đáp:

- Vâng, chuyện đã xảy ra như thế.

Bạch Y Khách hỏi:

- Người ấy từ đâu đến?

Vân Tiêu đáp:

- Không rõ lắm, nói ra thật hổ thẹn, “Cùng Gia Bang” từ trước đến nay tin tức không những nhanh mà lại thật chính xác, có thể nói một con kiến bò cũng không thể nào qua mắt được, thế mà người ấy từ đâu đến và đến để làm gì, và các lộ nhân vật tại sao lại ngăn cản, những chuyện đó lại không thể biết...

Bạch Y Khách hỏi:

- Phân Đường Chủ có biết được người ấy tướng mạo ra sao, tuổi tác bao nhiêu không?

Vân Tiêu đáp:

- Con người ấy vóc thân nhỏ thó, mình mặc áo đen, đầu đội nón rộng vành, có người thấy da mặt vàng như nghệ, trên chòm râu thưa có một vết sẹo kéo dài từ mép tai chạy xuống.... Nhưng theo tại hạ thì có thể người ấy hoá trang.

Bạch Y Khách hỏi:

- Làm sao có thể biết đó là hoá trang?

Vân Tiêu đáp:

- Một con người có vóc mình nhỏ thó tự nhiên đầu cũng không lớn lắm, đội một cái nón rộng vành là súp che khuất mặt, mục đích là che giấu không cho người nhìn rõ, thế nhưng lại có người thấy cả những đặc điểm trên khuôn mặt ấy thì nghĩa lý làm sao, người ấy ắt phải dụng ý là cố làm cho người nhìn thấy?

Bạch Y Khách gật đầu:

- Đúng rồi, Phân Đường Chủ quả là cao kiến, giá như bây giờ nếu có ai tìm gặp thì cũng không phải bằng gương mặt đó, có phải thế không?

Vân Tiêu gật đầu:

- Vâng, đúng như thế, sau khi thâm nhập tới nơi đương nhiên bộ mặt ấy sẽ không còn nữa.

Bạch Y Khách nói:

- Không ai biết người ấy là ai, tiềm nhập Đô Đốc Phủ để làm gì, tại sao các lộ nhân vật lại tìm cách cản ngăn mà Đề Đốc cũng không hay biết?

Vân Tiêu gật đầu:

- Có lẽ như thế ấy.

Bạch Y Khách hỏi:

- Cứ theo như Phân Đường Chủ thì kẻ ấy thâm nhập vào Đô Đốc Phủ lúc nào?

Vân Tiêu đáp:

- Độ vài ngày nay.

Bạch Y Khách cười:

- Không, tại hạ muốn hỏi về giờ giấc, chẳng hay người ấy vào ban ngày hay ban đêm, thế thôi.

Vân Tiêu nói:

- Cứ theo tin báo thì người ấy vào ban ngày và vào cửa chính của Đô Đốc Phủ.

Bạch Y Khách hỏi:

- Cửa chính của Đô Đốc Phủ thâm nghiêm như thế mà không ai phát giác hay sao?

Vân Tiêu đáp:

- Việc này thì tại hạ không được rõ lắm, người ấy cứ theo cách đi ngang nhiên như thế thì không lẽ Hữu Quân Đô Đốc lại không hay?

Bạch Y Khách gật đầu:

- Phân Đường Chủ nói đúng, muốn tra xét con người này chắc không khó lòng lắm, cứ vào Đô Đốc Phủ là có thể biết ngay...

Ngừng một giây, Bạch Y Khách lại hỏi:

- Theo Phân Đường Chủ thì các lộ nhân vật tụ tập tại Trường An, trong đó có hơn phân nửa là chính vì chuyện người ấy?

Vân Tiêu đáp:

- Vâng, tại hạ nghĩ như thế, nếu không có một nguyên nhân nào, một giá trị nào, nhất định các lộ nhân vật không hề để hiện tung tích về việc chặn ngăn như thế và nếu là nguyên nhân, đã có một giá trị nào đó thì có lẽ thiếu hiệp cũng biết, các lộ nhân vật võ lâm không vì chuyện người ấy đã vào Đô Đốc Phủ rồi thôi đâu.

Bạch Y Khách gật đầu:

- Đúng, chỉ cần đó là việc cần thiết, quan trọng, thì các lộ võ lâm không bao giờ có thể bỏ qua, tuy rằng Dương Đô Đốc là một hổ tướng nắm quyền năm tỉnh, nhưng dưới con mắt của nhân vật võ lâm thì thật họ cũng không kể vào đâu.

Vân Tiêu xoa xoa tay:

- Thật ra thì đó cũng chỉ chuyện ước đoán của tại hạ, còn đúng hay không thì thật không dám chắc.

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Những ước đoán của Phân Đường Chủ, theo tại hạ thì mười trúng hết chín phần, nhưng cho dầu không hoàn toàn đúng, riêng phần thu nhặt tin tức thì phải khẳng định rằng không ai có thể hơn được anh em ở "Cùng gia bang".

Vân Tiêu nói:

- Nếu mà ước đoán không sai thì theo tại hạ, sự công lập Đô Đốc Phủ sợ e rằng không riêng một nhóm người, vì thế cho nên với lực lượng mỏng manh của Phân Đường tại Trường An sợ không thể đối phó nổi, nên chắc phải báo về Tổng Đường.

Bạch Y Khách lắc đầu:

- Nếu thật tình sự việc xảy ra thì chuyện phải báo về Tổng Đường sẽ không còn kịp nữa.

Vân Tiêu trầm ngâm và Bạch Y Khách nói tiếp:

- Vì thế nên tại hạ đến đây thương lượng nhờ Phân Đường Chủ hiệp trợ bảo hộ Đô Đốc Phủ, vì tại hạ còn bận nhiều chuyện khác không thể lo tròn... bây giờ như thế này, một mặt Phân Đường Chủ cứ cho anh em phòng vệ, một mặt phi báo về Tổng Đường, nếu vạn nhất mà có chuyện xảy ra quá cần, tại hạ sẽ tùy cơ ra mặt...

Vân Tiêu nói:

- Có mặt thiếu hiệp ở đây, Phân Đường tại Trường An sẽ không sợ vì cô thế, tại hạ tin rằng những kẻ muốn xâm nhập Đô Đốc Phủ, nghĩ cũng không phải dễ đâu.

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Phân Đường Chủ đề cao tại hạ rồi đấy...à, còn có một việc tại hạ quên nói thêm với Phân Đường Chủ.

Vân Tiêu nghiêm mặt:

- Xin thiếu hiệp cứ nói.

Bạch Y Khách nói:

- Tuy phải đêm ngày phòng vệ, nhưng nếu không cần thiết thì tốt hơn hết là anh em ở Phân Đường đừng ra mặt.

Vân Tiêu hỏi:

- Có phải thiếu hiệp lo sợ chuyện an nguy cho anh em ở Phân Đường chăng?

Bạch Y Khách đáp:

- Cũng không hoàn toàn như thế, nhưng nếu là chuyện nhỏ thì số quân phòng vệ Đô Đốc Phủ có thể ứng phó được.

Vân Tiêu cười nhưng Bạch Y Khách đã nói tiếp:

- Còn một việc nữa, khi phi báo cho Tổng Đường, cũng như nội bộ ở đây, xin Phân Đường Chủ căn dặn anh em đừng tiết lộ chuyện có mặt của tại hạ, vì tại hạ cần phải âm thầm hành động mới có hiệu quả. Điều quan trọng hơn hết là lai lịch của tại hạ, xin Phân Đường Chủ cố giữ giúp cho.

Vân Tiêu đáp:

- Xin thiếu hiệp yên lòng, tại hạ rất chú ý về chuyện đó.

Như để lảng sang chuyện khác, Bạch Y Khách nói:

- Quên, tại hạ tên là Lý Đức Uy.

Vân Tiêu nói:

- Lý thiếu hiệp, đã quá lâu rồi, không biết đã bao năm, tại hạ không được diện kiến Lệnh Chủ, đến nay gặp được thiếu hiệp thật quả đã thoả lòng hoài vọng.

Bạch Y Khách Lý Đức Uy nói:

- Phân Đường Chủ quá lời...

Vân Tiêu nói:

- Thiếu hiệp cần nên biết, rất nhiều bằng hữu võ lâm hoài niệm Lệnh Chủ, chẳng những đối với quốc gia dân tộc, Lệnh Chủ đã nhiều công đức mà đối với chân chính bằng hữu giang hồ ai ai cũng có thọ ân, vì thế cho nên một khi Lệnh Bài tái xuất là thiên hạ đều chấn động.

Lý Đức Uy nói:

- Lão nhân gia chán nản phù thân nên đã từ lâu gác kiếm quy ẩn nay vì không thể dừng được nữa nên buộc lòng tại hạ thay người mà hoạt động.

Như sợ không hết ý, họ Lý vội nói luôn:

- Nhưng mặt dầu buộc lòng phải ra mặt, nhưng lão nhân gia vẫn không muốn làm kinh động võ lâm bằng hữu.

Vân Tiêu nói:

- Nhưng khi phi báo về Tổng Đường, tự nhiên tại hạ phải đề cập Lệnh Bài...

Lý Đức Uy nói:

- Đâu có sao, nếu sợ anh em “Cùng gia bang” thì tại hạ đâu có rời Phân Đường chủ đến đây.

Vân Tiêu đứng dậy:

- Nếu không còn chi dạy bảo, tại hạ xin cáo từ để điều động anh em hành sự.

Lý Đức Uy cũng đứng lên:

- Phiền nhiễu đến anh em, xin Phân Đường Chủ cho phép sau này tại hạ sẽ có dịp tạ ân.

Vân Tiêu nói:

- Xin thiếu hiệp không nên khách sáo, đừng nói đến chuyện Lệnh Chủ có ân với “Cùng gia bang”. Chỉ riêng việc an nguy cho bá tính, anh em chúng tôi cũng phải đem mạng mình mà góp sức.

Hắn vòng tay một lần nữa và nhanh nhẹn ra khỏi hậu viện....

oOo

Một chiếc bàn rộng đầy thức ăn sang trọng.

Chủ nhân, vị Sứ giả Cúc Hoa Đào: Lão già trán sói.

Khách là tên đánh xe cho công tử Mãn Châu Phúc An và bốn tên vệ sĩ.

Bốn tên vệ sĩ họ Hải, Họ Thiện, họ Kha và họ Bửu, bốn tên đã hộ vệ và “làm mất” Phúc An, bốn tên đã có mặt trong chuyện mua bán tại lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Rượu qua ba tuần, thức ăn cũng qua năm món, Lão trán sói nâng chén đứng lên:

- Có lẽ trong đời, lần thứ nhất Trương Cửu Tôn này mới được hạnh ngộ cùng chư vị.

Thật là lạ, mang thân là một Sứ giả cho một chúa đảo gần như một vì vua một nước, thế mà đối với mấy tên vệ sĩ tầm thường, họ Trương lại xưng hô tên tộc và lời lẽ hết sức nhún nhường, đủ thấy chuyện cầu thân với Mãn Châu quốc là chuyện quá ư quan trọng.

Sau khi cạn chén đó, Trương Cửu Tôn ngồi xuống và thấp giọng:

- Trương mỗ có nghe nói Phúc An công tử bị thất tung, chẳng hay chuyện có thật như thế không?

Bốn tên vệ sĩ hơi biến sắc và gã họ Hải vội hỏi:

- Chẳng hay Trương Sứ giả nghe ai nói thế?

Trương Cửu Tôn cười cười:

- Trương mỗ biết sau khi Phúc công tử mất tích, chư vị đã căn dặn Kim Phủ không cho tiết lộ, vì thế, Trương mỗ xin nói trước, chuyện này không phải Trương mỗ nghe tin từ Kim Phủ.

Gã vệ sĩ họ Hải thở ra:

- Thế chẳng hay Trương Sứ giả nghe ai nói thế?

Trương Cửu Tôn cười:

- Hải vệ sĩ đừng vội, Trương mỗ sẽ trình bày cạn kẽ...

Hắn nâng chén lên nói tiếp:

- Cạn, mình hãy cạn thêm chén nữa.

Xong chén đó, Trương Cửu Tôn mới chậm chậm nói tiếp:

- Mấy ngày trước đây có một người đến xin cầu kiến, thiếp đưa vào đề tên “Bạch Y Khách”....

Gã vệ sĩ họ Thiện kêu lên:

- Hải Minh, hắn đấy...

Trương Cửu Tôn hơi ngạc nhiên:

- Sao các vị cũng có biết tên ấy nữa à?

Hải Minh nói:

- Trương Sứ giả đã biết, chúng tôi cũng không dám giấu... Chuyện như thế này, sau khi công tử gia của chúng tôi mất tích thì có một người mang hạt trân châu đeo trong mình công tử đến hiệu cầm đồ dẫn dụ chúng tôi đến để ra giá chuộc bằng năm vạn lượng vàng và hẹn trao đổi tại lăng mộ Tần Thủy Hoàng.... Nơi đây, Kim Cung Thần và chúng tôi bị hắn đánh lừa trao người giả mạo và cướp đi một vạn lượng vàng ròng...

Trương Cửu Tôn cau mày....

Hắn cảm thấy tên Bạch Y Khách quả là gian trá, đã dặn dừng cho nhà họ Kim hay, thế mà lại dở trò mua bán ngay với họ...

Và hắn cũng thấy vấn đề hơi phiền phức, vì nếu như thế thì vô tình chuyện “mua bán” này mình đã phông tay trên đối với họ Kim sao?

Hải Minh thấy họ Trương trầm ngâm vội hỏi:

- Sao? Trương Sứ giả thấy có chi không phải hay sao?

Trương Cửu Tôn do dự, hấn sợ nhà họ Kim hiểu lầm thì chuyện bất hoà tất sẽ xảy ra, nhưng cuối cùng hấn vẫn phải nói:

- Hải vệ sĩ, tên Bạch Y Khách đó cũng ra giá một vạn lượng vàng ròng để bán Phúc công tử cho tôi...

Hải Minh cau mày:

- Như vậy tên tiểu tử ấy...

Hấn quay sang vệ sĩ họ Thiện hất hàm:

- Thiện Nhi, anh thấy chuyện này...

Thiện Nhi nhìn thẳng vào mặt Trương Cửu Tôn:

- Trương Sứ giả, có phải Phúc công tử của chúng tôi hiện có mặt tại đây?

Trương Cửu Tôn gật đầu:

- Vâng, chính vì thế nên tôi mới thỉnh chư vị đến đây.

Hấn đứng phắt lên:

- Công tử đang nghỉ tại hậu viện.

Hấn bước ra khỏi bàn và hướng dẫn bọn vệ sĩ Mãn Châu đi thẳng ra sau.

Đến hậu viện, Trương Cửu Tôn chỉ vào một gian phòng trang nhã và nói:

- Phúc công tử đang nghỉ trong ấy.

Hải Minh xô cửa bước vào, nhưng vừa đến bên giường hấn khựng ngang...

Trương Cửu Tôn biết ý cười:

- Khi này vì không có thì giờ nên tôi chưa kịp cho chư vị biết, Phúc An Công tử bị đối phương chế huyết nên khi này công tử còn mê mang...

Hải Minh không đợi nói hết lời, hấn cúi mình vỗ lên nhiều trọng huyết, nhưng gã công tử Mãn Châu vẫn cứ im re.

Trương Cửu Tôn khoát tay:

- Tôi đã thử rồi nhưng không giả được, vì đây là độc môn chế huyết.

Hải Minh trầm ngâm:

- Thật là phiền nhĩ...

Thiện Nhi nói:

- Bất luận giả được hay không, chúng ta cũng cứ đưa công tử về rồi sẽ tính sau.

Hải Minh hỏi:

- Chẳng hay Trương Sứ giả có xe chăng?

Trương Cửu Tôn hỏi lại:

- Sao? Hải Vệ Sĩ định đưa công tử đi ngay bây giờ à?

Hải Minh nói:

- Bây giờ thật tình chúng tôi không còn lòng dạ nào ăn uống được, xin Sứ giả giúp cho một cỗ xe.

Trương Cửu Tôn ngập ngừng:

- Xe thì có sẵn rồi, nhưng....nhưng...

Thiện Nhi cau mặt:

- Trương Sứ giả có chi cần bảo nữa chẳng?

Trương Cửu Tôn gượng cười:

- Tôi thật tình không biết tên tiểu tử ấy làm chuyện buôn bán “hai đầu”, vì thế cho nên sợ Kim Phủ hiểu lầm...

Thiện Nhi nói:

- Xin Trương Sứ giả cứ yên lòng, chúng tôi sẽ giải thích chuyện này cho Kim gia rõ, thật ra thì cũng không có gì phải hiểu lầm, các vị nói chung cũng đều vì muốn cứu công tử chúng tôi thôi.

Trương Cửu Tôn nói:

- Thật thì như thế, nhưng chỉ sợ “Cung Thần” không nghĩ thế, theo tôi thì xin chư vị đừng nói thật là hơn.

Thiện Nhi gật đầu:

- Được rồi, không nói cũng được.

Trương Cửu Tôn vòng tay:

- Đa tạ chư vị.

Hải Minh nói:

- Sứ giả không cần tạ ơn chúng tôi, chính chúng tôi phải tạ ơn Sứ giả, chuyện Sứ giả cứu công tử của chúng tôi, chúng tôi phải về báo cáo, tự nhiên Sứ giả sẽ có nhiều lợi ích trong việc giao hảo với tề quốc về sau...

Trương Cửu Tôn nhìn theo bọn vệ sĩ đưa Phúc An ra xe, mày lão cau lại nhưng miệng chum chim cười, biểu lộ vừa vui mừng vừa lo lắng.

- - - 000 - - -